

APIE KARĄ: IŠSAMIOS TAKTIKOS ĮŽVALGOS IR LAIKO
PATIKRINTOS STRATEGIJOS

KARO PRINCIPAI

„Karas yra politikos tęsinys kitomis priemonėmis.“

Carl von Clausewitz

óbuolys.

CARL VON CLAUSEWITZ

KARO PRINCIPAI

V/DALIS

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

TURINYS

Pratarmė ir pastabos	7
I KNYGA. APIE KARO PRINCIPĄ	23
1 skyrius. Kas yra karas?	25
2 skyrius. Karo tikslas ir priemonės	48
3 skyrius. Karo genijus	65
4 skyrius. Apie pavojų kare	87
5 skyrius. Apie fizinių jėgų įtampą kare	89
6 skyrius. Informacija kare	91
7 skyrius. Trintis kare	93
8 skyrius. I knygos baigiamosios pastabos	97
II KNYGA. APIE KARO TEORIJĄ	99
1 skyrius. Karo meno šakos	101
2 skyrius. Apie karo teoriją	111
3 skyrius. Karo menas ar mokslas	134
4 skyrius. Metodika	138
5 skyrius. Kritika	145
6 skyrius. Apie pavyzdžius	170
III KNYGA. APIE KARO STRATEGIJĄ	179
1 skyrius. Strategija	181
2 skyrius. Strategijos elementai	191
3 skyrius. Moralinės jėgos	193
4 skyrius. Pagrindinės moralinės galios	196
5 skyrius. Kariuomenės šlovė	198
6 skyrius. Drąsa	203

7 skyrius. Atkaklumas	208
8 skyrius. Skaičiaus pranašumas	210
9 skyrius. Netikėtumas	216
10 skyrius. Strategija	222
11 skyrius. Pajėgų telkimas erdvėje	225
12 skyrius. Pajėgų telkimas, atsižvelgiant į laiką	226
13 skyrius. Strateginis rezervas	234
14 skyrius. Pajėgų ekonomija	238
15 skyrius. Geometrinis elementas	240
16 skyrius. Apie prastovas vykstant karo veiksmams	243
17 skyrius. Apie šiuolaikinio karo pobūdį	248
18 skyrius. Įtampa ir poilsis	251
IV KNYGA. MŪŠIS	255
1 skyrius. Įvadas	257
2 skyrius. Mūšio pobūdis	258
3 skyrius. Bendros žinios apie mūšį	260
4 skyrius. Bendros žinios apie mūšį (tęsinys)	265
5 skyrius. Apie mūšio reikšmę	274
6 skyrius. Mūšio trukmė	277
7 skyrius. Mūšio sprendimas	279
8 skyrius. Abipusis susitarimas dėl mūšio	288
9 skyrius. Generalinis mūšis	292
10 skyrius. Pergalės poveikis (tęsinys)	299
11 skyrius. Generalinio mūšio nauda (tęsinys)	306
12 skyrius. Strateginių priemonių panaudojimas pergalei pasiekti	313
13 skyrius. Atsitraukimas pralaimėjus mūšį	326
14 skyrius. Naktinis mūšis	329

Nepublikuotam rankraščiui „Karo teorija“, parašytam tarp 1816 m. ir 1818 m.

Šiandien nereikia įrodinėti, kad mokslinis požiūris nėra vien tik ar net iš esmės išbaigta sistema ir išsami doktrina. Formaliųjų prasme šiame darbe tokios sistemos nėra; vietoj išbaigtos teorijos jame pateikiama tik medžiaga jai sukurti. Jo mokslinį pobūdį sudaro bandymas ištirti karo reiškinių esmę ir nurodyti šių reiškinių sąsajas su jų sudedamųjų dalių prigimtimi. Nevengta loginių išvadų; tačiau kai gijos pasidarydavo per plonos, mieliau jas nutraukdavau ir grįždavau prie atitinkamų patirties reiškinių. Kaip kai kurie augalai duoda vaisius tik tada, jei jie neišauga per aukšti, taip ir praktiniuose menuose teorijos lapus ir žiedus reikia apkarpyti, o augalą auginti kuo arčiau jam tinkamos dirvos – patirties.

Akivaizdu, kad būtų klaida nustatyti kviečio varpos formą analizuojant jos branduolio cheminius elementus, nes užtenka nueiti į kviečių lauką ir pamatyti užaugusias varpas. Analizė ir stebėjimas, teorija ir patirtis niekada neturi paniekti ar atmesti viena kitos; priešingai, jos viena kitą papildo. Todėl šios

knygos teiginiai, kaip trumpi arkos skliautai, savo aksiomas grindžia saugiu patirties arba pačios karo prigimties pagrindu ir taip yra tinkamai paremiami.*

Galbūt nebūtų neįmanoma parašyti sisteminės karo teorijos, kupinos išmanymo ir turinio, tačiau šiuo metu egzistuojančios teorijos yra labai skirtingos. Be to, kad jos yra nemokslinės, jos taip stengiasi, kad jų sistemos būtų nuoseklios ir išbaigtos, kad jose gausu banalybių, lozungų ir įvairiausių nesąmonių. Tikslų išpūdį apie jų pobūdį galima susidaryti perskaičius Lichtenbergo „Ištrauką iš gaisro gesinimo reglamento“:

„Jei dega namas, visų pirma reikia stengtis išgelbėti kairėje esančią dešinę namo sieną, o iš kitos pusės – dešinėje esančią kairę namo sieną. Nes jei, pavyzdžiui, būtų stengiamasi apsaugoti kairiąją namo sieną iš kairės, reikia prisiminti, kad dešinioji namo siena yra dešinėje jo kairės sienos pusėje, taigi, kadangi ugnis taip pat yra dešinėje šios sienos ir dešinėsios sienos pusėje (nes darėme prielaidą, kad namas yra kairėje gaisro pusėje), dešinioji siena yra arčiau ugnies nei kairioji, o dešinioji namo siena gali sugriūti, jei nebus apsugota, anksčiau, nei ugnis pasieks kairiąją, apsaugotą sieną; taigi kažkas, kas nebuvo apsugotas, gali sudegti greičiau nei kažkas kitas, net jei tas kažkas kitas taip pat būtų neapsugotas; taigi pastarasis turi būti paliktas ramybėje, o pirmasis turi būti apsugotas. Norint tvirtai įsidėmėti šį dalyką, tereikia prisiminti: jei namas yra dešinėje gaisro pusėje, tai svarbu kairioji siena; o jei namas yra kairėje pusėje, svarbu dešinioji siena“.

* Kad taip nėra, daugeliui karinių rašytojų, ypač tų, kurie bandė moksliškai nagrinėti karą, rodo daugybė atvejų, kai jų samprotavimų „už“ ir „prieš“ taip visiškai eliminuoja vienas kitą, kad, skirtingai nei pasakoje apie du liūtus, nelieka net jų uodegų.

Autorius tokiomis banaliomis išmintimis nenori atbaidyti protingo skaitytojo ir nesugadinti skonio to mažo gėrio, kurį jis siūlo, atskiedęs jį vandeniu. Daug metų mąstymo apie karą, daug bendravimo su gabiais vyrais, kurie išmanė karą, ir nemažai asmeninės patirties jame paliko jam tam tikrų idėjų ir įsitikinimų, kuriuos jis norėjo pateikti koncentruota forma, tarsi mažus tyro metalo grynuolius. Taip susiformavo šios knygos skyriai, kurie tik iš pažiūros yra mažai susiję, bet, tikiuosi, ne be vidinio nuoseklumo. Galbūt netrukus atsiras didesnis protas, kuris šiuos atskirus grynuolius pakeis vientisa visuma, išlieta iš tvirto metalo, be jokių priemaišų.

I KNYGA

APIE KARO PRIGIMTĮ

Kas yra karas?

1. ĮVADAS

Pirmiausia bus supažindinama su elementariomis žiniomis apie karą, tada apžvelgiamos leidinio knygos ir skyriai, o galiausiai – visuma, atsižvelgiant į vidinę struktūrą. Kitaip tariant, einama nuo paprasto prie sudėtingo. Tačiau kalbant apie karą, labiau nei apie bet kurį kitą dalyką, reikia pradėti nuo visumos, nes visuma ir kiekvienas atskiras elementas turi būti suvokiami kartu.

2. APIBRĖŽIMAS

Pradedame ne nuo teisinio, vadovėlinio karo apibrėžimo, bet einama tiesiai prie dalyko esmės, susijusios su sąvoka „dvikova“. Karas yra ne kas kita, kaip didesnio masto dvikova. Karą sudaro daugybė dvikovų, bet visumos poveikslą galima įsivaizduoti kaip imtynininkų porą. Kiekvienas iš jų stengiasi fizine jėga priversti kitą paklusti jo valiai; tiesioginis tikslas – pargriauti priešininką, kad šis nebegalėtų toliau priešintis.

Taigi, karas yra prievartos aktas, kuriuo siekiama priversti priešą vykdyti kitų valią.

Siekiant atremti priešingą jėgą, pasitelkiamas meistriškumas ir mokslo išradimai. Taip pat naudojamos tam tikrais tarsi savaime nusistovėjusiais, bet gana reikalingais apribojimais, kurių gal ir neverta minėti, žinomais kaip tarptautinė teisė ir paprotinė

teisė, tačiau tai iš esmės nesumažina prievartos veiksmingumo. Vadinas, fizinė prievarta, nes moralinė prievarta apibrėžiama valstybės įstatymuose, yra karo priemonė; jos tikslas – primesti priešui savo valią. Norint pasiekti šį tikslą, reikia priešą nuginkluoti, kad netektų galimybės kovoti; ir tai teoriškai yra tikrasis karo tikslas. Tai tarsi slaptas tikslas, skatinantis karą ir iki tam tikro momento tiesiogiai pačiam karui nepriklausantis.

3. RADIKALIAUSIŲ PRIEMONIŲ NAUDOJIMAS

Filantropai, žinoma, gali įsivaizduoti, kad nuginkluoti ir nugalėti priešą įmanoma koku nors genialiu būdu, nepraliejant kraujo, ir kad tai yra tikrasis karo meno tikslas. Kad ir kaip gerai tai skambėtų, vis dėlto tai klaidinga ir privaloma paneigti: karas yra toks pavojingas dalykas, kad klaidos, atsirandančios iš geranoriškumo, yra pačios pražūtingiausios. Maksimalus fizinės prievartos panaudojimas joku būdu nėra nesuderinamas su kartu pasitelkiamu intelektu. Jei viena pusė be gailesčio naudoja jėgą, nekreipdama dėmesio į kraujo praliejimą, tai pirmoji įgaus pranašumą prieš tą, kuri to nedaro. Tokiu būdu ši pusė privers taip pat elgtis kitą pusę. Kiekvienas priešininkas kiek įmanoma didins įtampą, o vieninteliai ribojantys veiksniai yra karui būdingos priešpriešos.

Būtent taip reikia vertinti karą. Būtų apgailėtina, netgi neprotinga vien dėl pasibjaurėjimo žiaurumu bandyti užmerkti akis prieš tai, kas iš tikrųjų yra karas.

Karai tarp civilizuotų tautų ne tokie žiaurūs ir destruktivūs nei karai tarp laukinių tautų, tai lemia tiek kariaujančių valstybių visuomenės išsivystymo lygis, tiek ir jų tarpusavio santykiai. Tai jėgos, kurios sukelia karą; tos pačios jėgos jį apriboja ir moderoja. Tačiau jos pačios nėra karo dalis; jos egzistuoja

dar prieš prasidedant kovai. Nuosaikumo principo įtraukimas į pačią karo filosofiją būtų loginis absurdas.

Kova tarp žmonių dėl dviejų visiškai skirtingų motyvų: priešiško jausmo ir priešiško ketinimo. Pateiktas apibrėžimas remiasi antruoju, nes tai universalesnis elementas. Netgi pati pirminė, beveik instinktyvi neapykantos aistra negali būti suvokiama kaip egzistuojanti be priešiško ketinimo; tačiau priešiško ketinimo dažnai nelydi jokie priešiški jausmai – bent jau jokie, kurie dominuoja. Laukinės tautos valdo aistra, civilizuotos – protas. Tačiau skirtumas slypi ne laukinėje ir civilizuotoje prigimtyje, o su tuo susijusiose aplinkybėse, institucijose ir pan. Todėl kai kuriais atvejais nėra reikšmingų skirtumų. Trumpai tariant, net labiausiai civilizuotos tautos gali patirti aistringą neapykantą viena kitai.

Todėl būtų akivaizdi klaida karą tarp civilizuotų tautų laikyti tik racionalių jų vyriausybių veiksmu ir įsivaizduoti atsietą nuo bet kokių emocijų. Vadinasi, užtektų tik fiziniu aspektu įvertinti ginkluotąsias pajėgas jų nenaudojant ginčui spręsti, o remtis susiklosčiusiais santykiais, t. y. realią kovą pakeisti savotiška karo algebros formule.

Teoretikai jau buvo pradėję mąstyti vadovaudamiesi šiuo principu, bet paskutiniai karai davė gerą pamoką. Jei karas yra prievartos veiksmas, emocijos taip pat įtraukiamos. Karas iš jų gal ir nekyla, bet jos vis tiek tam tikru mastu jį paveiks, ir tai priklausys ne nuo civilizacijos lygio, o nuo priešingų interesų svarbos ir nuo to, kiek truks konfliktas.

Taigi, jei civilizuotos tautos nežudo belaisvių arba neniokoja miestų ir šalių, tai tik todėl, kad jų karo methoduose svarbesnis vaidmuo tenka žvalgybai, kuri nurodo veiksmingesnius jėgos panaudojimo būdus, atmesdama primityvius instinktus.

Parako išradimas ir nuolatinis šaunamųjų ginklų tobulinimas pakankamai įrodo, jog civilizacijos pažanga niekaip praktiškai nepakeitė ir nepaneigia pačioje karo idėjoje užkoduoto siekio sunaikinti priešą.

Taigi reikia pakartoti tezę: karas yra prievartos aktas, ir tai prievartai naudoti nėra jokių loginių ribų. Todėl kiekviena pusė verčia savo priešininką sekti jos pavyzdžiu, vyksta abipusis veiksmas, teoriškai abi pusės vedantis į kraštutinumus. Tai ir yra pirmasis sąveikos atvejis ir pirmasis kraštutinumas, su kuriuo susiduriama.

4. TIKSLAS – NUGINKLUOTI PRIEŠĄ

Pirmiau aptarta, kad karo tikslas – nuginkluoti priešą, sulaukyti priešinimąsi. Bent jau teoriškai taip ir turi būti. Norint priversti priešą paklusti, reikia sudaryti dar sunkesnę situaciją nei ta auka, kurios reikalaujama. Šios situacijos sunkumai, žinoma, neturi būti trumpalaikiai. Priešingu atveju priešas nepasiduos, o lauks palankaus momento. Taigi, bet kokie pokyčiai, kuriuos gali sukelti besitęsiantys karo veiksmai, bent jau teoriškai turi dar labiau sunkinti priešo padėtį. Blogiausia iš visų sąlygų, kuriose kariaujančioji šalis gali atsidurti, – visiškas bejėgiškumas. Vadinasi, siekiant karo veiksmais priversti priešą paklusti, reikia arba jį nuginkluoti tiesiogine prasme, arba bent jau pastatyti jį į tokią padėtį, kad toks pavojus būtų tikėtinas. Vadinasi, karo veiksmų tikslas – nugalėti priešą arba jį nuginkluoti – vadinkite tai kaip norite.

Tačiau karas negali būti gyvosios jėgos veikimas prieš gyvąją jėgą (visiškas nesipriešinimas nebūtų joks karas). Karas visada yra dviejų gyvųjų jėgų susidūrimas, todėl galutinis karo veiksmų tikslas, kaip formuluojama, taikomas abiem pusėms.

Ir vėlgi susiduriama su sąveika. Kol priešas nenugalėtas, reikia saugotis, kad nesunaikintų. Tada nebegalima nekontroliuoti veiksmų, nes priešas diktuoja tiek pat, kiek ir jam diktuojama. Tai antrasis sąveikos atvejis ir veda prie antrojo kraštutinumo.

5. RIBINĖ JĖGŲ ĮTAMPA

Norint įveikti priešą, reikia savo pastangas derinti su jo pasipriešinimo galia, kuri yra dviejų glaudžiai susijusių veiksnių, t. y. visų jo turimų priemonių ir jo valios nugalėti, rezultatas. Priešo išteklių dydis – nors ir ne vienintelis dalykas – yra skaičiai, ir tai išmatuojama. Tačiau jo valios stiprumą nustatyti daug sunkiau, ir tai galima tik apytiksliai įvertinti pagal motyvaciją, skatinančią priešą kariauti. Darant prielaidą, kad tokiu būdu gana tiksliai galima įvertinti priešo ginkluotąsias pajėgas, galima atitinkamai pakoreguoti savo pastangas, kol pranoks priešo pajėgas, arba, jei tai įmanoma, stiprinti savo pastangas. Tačiau priešas daro tą patį; vėl atsiranda konkurencija ir, grynai teoriškai, vėl abu verčiami griebtis kraštutinumų. Tai yra trečiasis sąveikos atvejis ir trečiasis kraštutinyumas.

6. PRAKTINĖS MODIFIKACIJOS

Protas, kaip abstraktaus mąstymo elementas, neturi ribų, kol nepasiekia kraštutinumo. Ir tai natūralu, nes yra tiesiogiai susijęs su kraštutinumu – laisvai veikiančių ir tik jiems patiems paklūstančių jėgų susidūrimu. Remiantis abstrakčia karo samprata, kaip vieninteliu atramos tašku, galima bandyti nustatyti tikslus, kurių reikėtų siekti, ir priemones jiems įgyvendinti, tačiau tai darant, dėl nuolatinės sąveikos tarp priešišų šalių atsiduriama prie kraštutinumų, kurie būtų ne kas kita, kaip vaizduotės žaismas, kylantis iš beveik nematomos loginių subtilybių

sekos. Tiksliai laikantis absoliutaus karo supratimo, galima vienu plunksnos brūkštelėjimu užbraukti visus sunkumus, o logiškai nuosekliai laikantis to požiūrio, kad visada reikia būti pasirengusiems ginkluotam pasipriešinimui ir patiems telkti didžiausias pastangas, bet koks toks pareiškimas būtų abstrakcija, neturinti nieko bendra su tikrove.

Net ir darant prielaidą, kad šios ekstremalios pastangos yra absoliutus dydis, kurį galima lengvai apskaičiuoti, reikia pripažinti, kad žmogaus protas vargu ar sutiks vadovautis tokia logine fantazija. Dėl to dažnai išeikvojamos energijos sąnaudos, o tai prieštarauja kitiems valstybės valdymo principams. Būtų reikalingos neproporcingos siekiamam tikslui valios pastangos, tačiau jos iš tikrųjų nebūtų įgyvendintos, nes logikos subtilybės nemotyvuoja žmogaus valios.

Bet, perėjus iš abstraktaus į realų pasaulį, viskas atrodys visai kitaip. Abstrakčiame pasaulyje visagalis optimizmas verčia manyti, kad abi konflikto šalys vienodai ne tik siekia tobulybės, bet ir pasiekia. Bet ar tai įmanoma tikrovėje? Taip gali būti tik tokiais atvejais: (a) jei karas būtų visiškai izoliuotas veiksmas, kylantis netikėtai ir nesusijęs su ankstesniais valstybės gyvavimo įvykiais; (b) jei priklausytų tik nuo vieno lemiamo veiksmo arba nuo kelių vienu metu vykstančių veiksmų; (c) jei galutinis sprendimas pats savaime būtų išsamus ir tobulas ir tam įtakos neturėtų joks ankstesnis jo sukeltos politinės padėties įvertinimas.

7. KARAS NIEKADA NĖRA IZOLIUOTAS VEIKSMAS

Kalbant apie pirmąją sąlygą, reikia prisiminti, kad nė vienas iš priešininkų nėra abstraktus asmuo kitam priešininkui, net ir tiek, kiek pasipriešinimo galios veiksnys, t. y. valia, priklauso

nuo išorės. Valia nėra visiškai nežinomas veiksnys; jos būklės ateities prognozę galima pagrįsti vadovaujantis šios dienos situacija. Karas niekada neprasideda netikėtai ir negali išplisti akimirksniu. Todėl kiekviena pusė daugiausia gali vertinti kitą pagal tai, kas jis yra ir ką daro, užuot vertinusi jį pagal tai, kuo, tiksliau kalbant, jis turėtų būti ar ką turėtų daryti. Žmogus dėl savo netobulumo niekada nepasiekia absoliučiai geriausio. Todėl trūkumai vienodai veikia abi puses ir todėl tai yra nuosakioji jėga.

8. KARAS – ILGALAIKIS VEIKSMAS

Pateikiama keletas pastabų dėl antrosios sąlygos.

Jeigu karas būtų tik vienas lemiamas momentas arba keli trumpalaikiai veiksmai, tai visas pasirengimas būtų skirtas pagrindiniam tikslui, nes bet koks neveikimas būtų nepataisomas. Vienintelis pasirengimo kriterijus, kurį galėtų pateikti tikrovės pasaulis, būtų priemonės, kurių ėmėsi priešininkas, – tiek, kiek jos žinomos; visa kita vėl būtų redukuota į abstrakcijas. Kadangi karo sprendimai yra nuoseklūs veiksmai, tai natūralu, kad kiekvienas pirmesnis veiksmas su visais su juo susijusiais reiškiniiais bus matas tiems, kurie atliekami vėliau. Abstraktųjį pasaulį vėl išstumia realusis ir taip susilpninama kraštutinumų tendencija.

Tačiau, žinoma, jei visos turimos priemonės būtų ar galėtų būti naudojamos vienu metu, visi karai automatiškai apsiribotų vienu lemiamu veiksmu arba kelių trumpalaikių susidūrimų visuma. Bet koks nesėkmingas sprendimas neišvengiamai menkina turimas priemones, o jei pirmame veiksmė jos visos būtų panaudotos, tai antrasis veiksmas būtų neįmanomas. Bet koks vėlesnis karinis veiksmas iš esmės būtų pirmojo veiksmo dalis, kitaip tariant, tik pratęsimas.

Tačiau, kaip jau aptarta, vos tik pradėjus rengtis karui, realybės pasaulis pakeičia abstraktaus mąstymo pasaulį. Vietoj hipotetinių kraštutinių atsiranda materialūs skaičiavimai, ir jau vien dėl tos priežasties abiejų pusių tarpusavio veiksmai dažniausiai neatitinka maksimalių pastangų. Todėl jų ištekliai nemobilizuojami iš karto.

Be to, dėl paties šių išteklių ir jų panaudojimo pobūdžio jie negali būti panaudoti visi vienu metu. Šie ištekliai yra ginkluotosios pajėgos, šalies geografinė padėtis, gyventojų skaičius ir sąjungininkai.

Šalis – jos geografinė padėtis ir gyventojai – yra daugiau nei tik visų ginkluotųjų pajėgų šaltinis; ji pati savaime yra neatsiejama karo meto veiksmų dalis, nors ir ne visa šalies teritorija tiesiogiai įeina į karo veiksmų erdvę, neįeinančios sritys daro taip pat reikšmingą įtaką.

Be abejo, galima vienu metu panaudoti visas mobiliąsias kovines pajėgas, tačiau su tvirtovėmis, upėmis, kalnais, gyventojais ir t. t. to padaryti neįmanoma, trumpai tariant, ne su visa šalimi, nebent ji būtų tokia maža, kad pradinis karo veiksmas apimtų ją visą. Be to, sąjungininkų bendradarbiavimas nepriklauso nuo kariaujančių šalių valios. Tarptautiniai santykiai turi savo taisykles ir tai gali lemti vėlesnį įsitraukimą į karą arba sąjungininkai įsitrauks tik esant reikalui atkurti ar palaikyti pusiausvyrą.

Daugeliu atvejų ginkluotųjų pajėgų, kurių negalima panaudoti iš karto, dalis yra daug didesnė, negu atrodo iš pradžių. Net ir tada, kai vykstantis stiprus pirmasis lemiamas veiksmas sutrikdo pusiausvyrą, visgi pusiausvyrą galima atkurti. Šis klausimas bus išsamiau aptartas kitoje vietoje. Dabar pakanka parodyti, kad pats karo pobūdis trukdo vienu metu sutelkti visas ginkluotąsias pajėgas. Be abejo, šiuo faktu negalima remtis

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Viena įtakingiausių kada nors parašytų knygų apie strategiją ir karybą – įžvalgus žmogiškosios karo patirties tyrinėjimas ir konflikto prigimties analizė.

Pirmą kartą 1832 m. išleista knyga „Apie karą“ tebėra vienas svarbiausių ir įžvalgiausių traktatų apie karo prigimtį ir jo poveikį visuomenei. Šiame monumentaliame veikalė, beje, išleistame po jo autoriaus mirties, legendinis Prūsijos generolas Carlas von Clausewitzas nagrinėja sudėtingą ir nuolat besikeičiančią konflikto prigimtį ir pateikia gilią įžvalgą apie strategijos principus, kuriais vadovaujasi karinėse operacijose.

Iki šių dienų Clausewitzo idėjos studijuojamos ir taikomos ne tik karo akademijose, bet ir tokiose srityse kaip verslas, politika ir tarptautiniai santykiai. Jo įžvalgos apie priešų supratimo svarbą, vadovavimo vienybės reikšmę ir jėgos, kaip priemonės politiniams tikslams pasiekti, naudojimą išlieka aktualios ir įtakingos šiandien.

Antrajame pasauliniame kare pasižymėjęs legendinis JAV generolas ir kariuomenės vadas Douglasas MacArthuras laikė šį unikalų veikalą „geriausią kada nors parašytą knygą apie karą“, o įžymus karo istorikas B. H. Liddellas Hartas vadino Clausewitzo knygą „karo biblija“. Knygos neblėstančią reikšmę ir įtaką liudija tai, kad ji ir toliau naudojama kaip pamatinis tekstas karo akademijose ir strateginių studijų programose visame pasaulyje.

Šiame naujame ir pirmame plataus masto leidime lietuviškai tekstas kruopščiai peržiūrėtas ir atnaujintas, tačiau išlaikant originalią kalbą ir toną, dėl kurių „Apie karą“ tapo klasika. Nesvarbu, ar esate karinis strategas, ar verslo vadovas, ar tiesiog istorijos studentas, knygą „Apie karą“ būtina perskaityti. Jo nesenstanti išmintis ir įžvalgos ir toliau formuoja mūsų supratimą apie konfliktus ir strategijas, būtinas pergalei pasiekti.

Nesenstantis karinės teorijos ir analizės šedevras, atskleidžiantis politikos vaidmenį karyboje. Būtina perskaityti visiems, kurie domisi karo istorija.

Carlus Philippas Gottfriedas von Clausewitzas (1780-1831) – Prūsijos generolas ir karo strategas, laikomas vienu įtakingiausių karo teoretikų istorijoje. Napoleono karų metu jis dalyvavo keliuose dideliuose mūšiuose, įskaitant 1806 m. Jenos-Auerstedto mūšį, kuriame pateko į nelaisvę. Fundamentalioje knygoje „Apie karą“ Clausewitzo aprašytos idėjos padarė didžiulę įtaką karinei strategijai, taip pat platesnėms sritims, pavyzdžiui, politikos mokslams ir tarptautiniams santykiams. Jo pabrėžta politinio konteksto svarba ir karo sudėtingumo bei nuspėjamumo suvokimas tebėra svarbūs ir šiandien.

Kiekvieną nupirktą knygą = pasodintas medelis

www.obuols.lt

Slaptas klubas

ANNO 2004

ISBN 978-609-484-702-8

Strategijos ir karybos vadovas

Vytautas Štremekis © Slaptas klubas

SKAITYTANTIS YRA GRAŽUS